

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
OPIS PATENTOWY

Nr 21469.

Kl. 4 a, 46.

Zygmunt Wojnicz - Sianożęcki
(Warszawa, Polska).**Latarka do oświetlania numerów domów.**Zgłoszono 1 lipca 1933 r.
Udzielono 27 kwietnia 1935 r.

Dobre oświetlenie i czytelność numerów domów ma duże znaczenie dla należytej orientacji w mieście szczególnie w chwilach katastrof żywiołowych i podczas nocnych napadów lotniczych.

Ponieważ w takich chwilach miasto zazwyczaj pogrążone bywa w ciemnościach, a pomoc ratownicza, zmierzająca do domu, w którym zdarzył się wypadek, musi jak najszybciej i jak najnieomyślniej tam przybyć, przeto należy urządzić latarki dla numerów domów w taki sposób, aby były one dobrze widoczne i czytelne dla osób, zbliżających się do nich chodnikiem i ulicą. Natomiast w żadnym razie latarki te nie powinny być widoczne zgóry i rzucać na chodnik światła lub w tym ostatnim wypadku po-

winny osłabiać to światło do takiego stopnia, aby odbłask z oświetlonej przez nie powierzchni był zupełnie niedostrzegalny dla lotnika, o ile ten znajduje się na odległości nieco większej, niż długość przeciętnej prostej ulicy miejskiej, która zazwyczaj nie przekracza 3 — 4 kilometrów.

Stosowane dotąd latarki nie odpowiadają zupełnie stawianym wymaganiom, dają bowiem zbyt jaskrawe tło dla numerów lub zbyt jaskrawo oświetlają same numery, wskutek czego napisy są zupełnie nieczytelne nawet z odległości kilku kroków. Poza tem są doskonale widoczne zgóry i zwłaszcza przy zgaszonych lub przyćmionych latarniach ulicznych zarysowują obie strony ulicy w sposób wybitnie wyraźny dla lotni-

ka, znajdującego się nawet na bardzo dużej odległości.

Należy zaznaczyć, że możliwość odczytywania napisów na dobrej latarce i ich widoczność niekoniecznie powinny sięgać daleko. Zupełnie wystarczy jeżeli będzie można zobaczyć i przeczytać numer, znajdujący się przeważnie na środku frontu posesji, z jej granicy, odległej od tego numeru o 10 — 15 metrów. Faktycznie jednak dla najlepszej orientacji numer taki na daleką odległość powinien być wogóle zupełnie niewidoczny, gdyż dostrzeżenie jednego tylko numeru już odrazu daje wyobrażenie o przypuszczalnej odległości, na której się znajduje numer poszukiwany, a zawsze łatwiej jest odczytać jeden numer zbliższy, niż kilka z dalszej odległości.

Opisany niżej typ latarki usuwa wady latarek, stosowanych dotąd, i czyni zadość wszystkim wymaganiom, jakie tego rodzaju przyrządom można postawić z punktu widzenia potrzeb ratownictwa.

Latarka, będąca przedmiotem niniejszego wynalazku, uwidoczniona została na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia widok latarki z przodu, fig. 2 — przekrój wzdłuż linii *C — D* na fig. 5, fig. 3 — widok z góry, fig. 4 — widok z boku i fig. 5 — przekrój wzdłuż linii *A — B* na fig. 2.

Latarka, stanowiąca przedmiot niniejszego wynalazku, posiada trzy ścianki dla umieszczenia numeru domu i nazwy ulicy. Dwie z nich 1 i 2 są prostopadłe do tylnej ścianki latarki i pochylone do płaszczyzny poziomej pod kątem około 60°, trzecia, stanowiąca przednią ściankę latarki, jest pochylona pod nieco większym kątem do linii przecięcia się obu pierwszych ścianek i ma kształt trójkąta, zwróconego wierzchołkiem ku dołowi.

Na tych trzech ściankach znajdują się napisy: na pierwszej (1) i drugiej (2) przeznaczone do odczytywania przez przechodniów, idących chodnikiem, nad którym latarka jest zawieszona, a na trzeciej (3) trój-

kątnej — dla szoferów i woźniców, jadących jezdnią, lub dla przechodniów, idących chodnikiem przeciwnym.

Te trzy ścianki z napisami tworzą w sumie leżący poziomo graniastosłup trójkątny, skierowany ostrzem w dół i ustawiony prostopadle do tylnej ścianki latarki, ale ścięty ukośnie przez płaszczyznę trzeciej trójkątnej ścianki przedniej. Ścianka pozioma wymienionego wyżej graniastosłupa, stanowiąca jego górne zamknięcie, faktycznie nie istnieje, lecz położenie jej określają dwie górne krawędzie ścianek 1 i 2 oraz linia pozioma na tylnej ścianie latarki, łącząca znajdujące się na niej ślady wspomnianych wyżej prostopadłych do niej górnych krawędzi ścianek 1 i 2. Nad tą wyobraźną górną ścianką poziomą graniastosłupa znajduje się lampka 4, oświetlająca wszystkie trzy jego ściany od środka. Jeżeli ściany są wykonane z blachy malowanej lub emalowanej z zewnątrz na szafirowo, a numery i litery napisu z nazwą ulicy są przebite w ścianach tych nawylot i osłonięte od środka białym szkłem mlecznym 5, to w dzień przechodzień będzie widział napis biały na tle ciemno granatowym, a w nocy — żółtawo-biały na czarnym tle lub tylko zleпка szarem. Ponieważ czytelność numerów wymagana jest tylko na niewielkich odległościach do 10 — 15 m, wobec tego cyfry mogą być niewielkie i rozmiary ścianek mogą nie przekraczać formatu 25 x 18 cm. Trójkątna ścianka od ulicy będzie miała np. podstawę 40, wysokość 15, a brzegi boczne po 25 cm. Na tej ścianie można z łatwością umieścić u góry nazwę ulicy, a w dole numer domu o rozmiarach czytelnych z odległości przeciętnej szerokości jezdni, t. j. 8 — 10 m. Ażeby światło latarki nie było widoczne z góry, musi ona być osłonięta daszkiem, którego okap powinien leżeć co najmniej na tym samym poziomie, co najniższa linia napisu prześwieczonego. Z drugiej jednak strony, aby cały napis można było zobaczyć z daleka, idąc w pozycji wy-

prostowanej, trzeba latarkę umieścić możliwie wyżej. Przyjmując dla niej normalne ustawienie na balustradzie balkonów pierwszego piętra lub pod oknami tegoż piętra, możemy tę wysokość przyjąć za 4,5 — 5 m. Jeżeli teraz damy daszkowi nad latarką pochylenie takie, aby podstawa jego była pięciokrotnie dłuższa od wysokości, to można będzie cały napis obaczyć z wysokości 1,5 metra ponad chodnikiem, znajdując się od latarki na odległości około 10 do 12,5 m. Ponieważ światło latarki, przedostające się nazewnątrz przez białe mleczne szkło, będzie dość jaskrawe, to na wypadek alarmu można je osłabić przez włożenie do wewnątrz latarki dodatkowych szkielec ciemno szafirowych lub brunatnych. Szkła takie w dzień nie będą widoczne przez mleczne szkło, osłaniające napis, dzięki czemu napis ten będzie się wydawał biały, w nocy jednak światło lampy wewnętrznej, przechodzące przez szkło kolorowe, a następnie mleczne, osłabnie w znacznym stopniu, lecz przy panującej na ulicy ciemności będzie jednak dostatecznie wyraźnie widoczne.

Wygląd takiej latarki oraz jej urządzenie przedstawione są na załączonym rysunku. Latarka ta, jak widać, posiada dość duże rozmiary, a to wskutek małego nachylenia daszka 6, który mimo to jednak musi okapem swym sięgać aż do poziomu najniższej linii napisu, umieszczonego na latarce. Daszek taki może być wykonany z bardzo cienkiej blachy cynkowanej, pomalowanej z pod spodu matowo na jakiś ciemniejszy kolor, na przykład na szaro lub czarno, aby nie mógł odbijać zbyt jaskrawo światła, które trafiają zdołu z oświetlonych okien domów sąsiednich lub przeciwnych.

Ukryta pod daszkiem w jego górnej części lampka 4 gazowa, naftowa lub elektryczna (w tym wypadku najlepiej o bańce ze szkła mlecznego) przepuszcza światło przez szkło mleczne i otwory w ściankach latarki, wycięte w kształcie numerów i liter, wskutek czego świecą one matowo, nie

rażąc oczu. Dzięki matowości wewnętrznej powierzchni daszka na ścianach zewnętrznych latarki oraz na dolnych powierzchniach daszka nie odbijają się żadne refleksy z ulicy, wobec czego dają one czarne lub ciemno szare tło dla numerów i liter, zwiększając ich wyrazistość. Równie dobrze ścianki latarki mogą być wykonane z mlecznego szkła, wówczas litery i numery powinny być namalowane na nich czarną farbą lub wycięte z blachy, pomalowanej również na czarno, ale w tym wypadku należałoby używać lampek bardzo słabych z obawy, aby nie oświeślały one ścianek latarni zbyt jasno.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Latarka do oświetlania numerów domów, znamienna tem, że posiada trzy ścianki do umieszczenia napisów, przyczem dwie z nich są ścianami bocznymi graniastosłupa trójkątnego, leżącego poziomo i skierowanego jedną z krawędzi ku dołowi, natomiast trzecia ścianka jest prostopadłym do pionowej płaszczyzny symetrii graniastosłupa, ale pochylonym do pionu jego przekrojem.

2. Latarka według zastrz. 1, znamienna tem, że okryta jest zgóry daszkiem nieprzezroczystym, złożonym z trzech pochylonych płaszczyzn i sięgającym swym okapem do poziomu dolnej linii napisu, umieszczonego na latarce.

3. Latarka według zastrz. 1 i 2, znamienna tem, że daszek latarki jest tak nieznacznie nachylony do poziomu, że przy ustawieniu latarki na wysokości od 4,5 — 5 metrów nad poziomem chodnika daje on możność widzenia całości umieszczonego na latarce napisu dla idących chodnikiem z odległości 10 do 12,5 metrów, a dla idących ulicą z odległości 8 do 10 metrów.

Zygmun t Wojnicz - Sianożęcki.

Fig. 1.

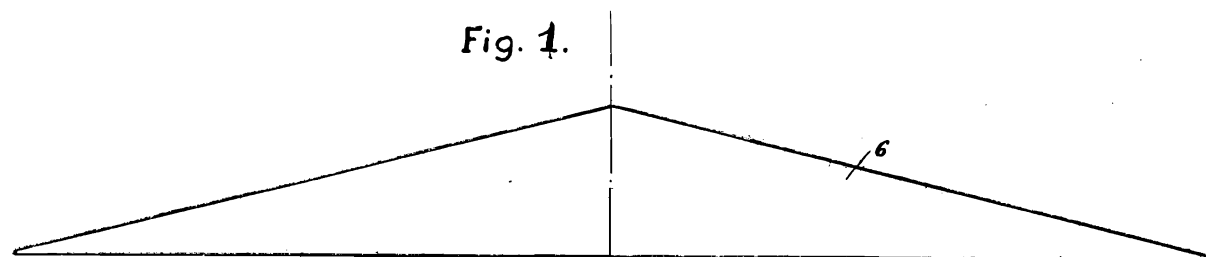

Fig. 2.

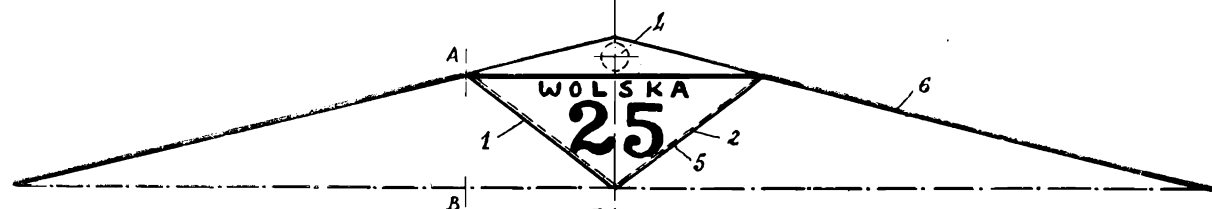

Fig. 3.

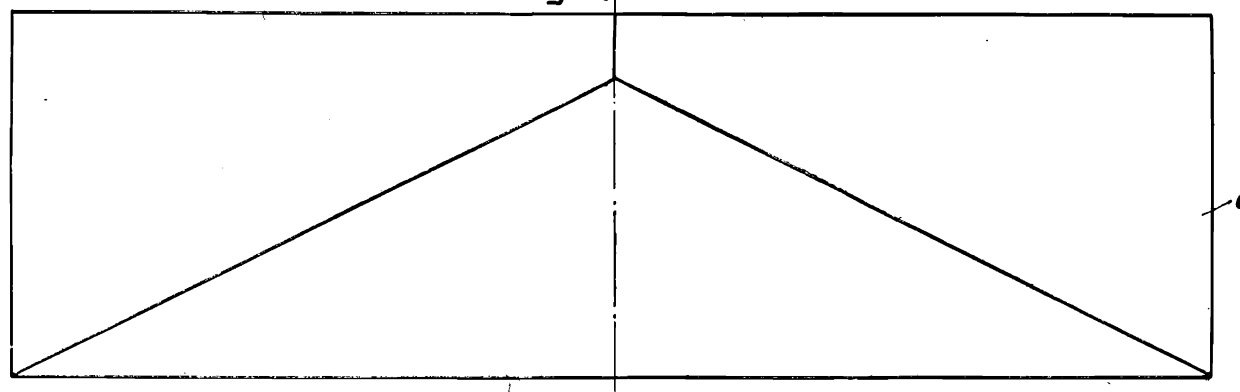

Fig. 4.

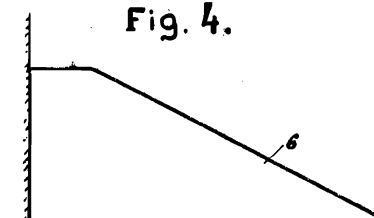

Fig. 5.

